

פרק 95

תפקידים, חלק ו'

הפגישה השלישית

(10:31 בבוקר, ה-17 באפריל, 1992)

האביב החל, אוויר הבוקר המאוחר עדיין רענן עם שאריות החורף. נרקיסים פרחו בינות לעלי הדשא של היער, עלי הכותרת הצהובים והעדינים עם הלבבות הזהובים שלהם שמוטים ברפיון מהגבעולים האפורים והמתים, פצועים או הרוגים מאחד מימי הכפור הפתאומי שיש באפריל לעיתים קרובות. ביער האסור יהיו צורות חיים מוזרות יותר, קנטאורים וחד-קרן לכל הפחות, והארי שמע שמועות על אנשי-זאב. אם כי ממה שהארי קרא על אנשי-זאב אמיתיים, לא היה בכך שום היגיון.

הארי לא התקרב בכלל לגבול היער האסור, משום שלא הייתה שום סיבה לקחת את הסיכון. הוא הלך בלתי נראה בינות לצורות החיים הרגילות יותר של היער המותר, שרביטו בידו, מטאטא קשור לגבו לגישה קלה, רק ליתר ביטחון. הוא לא באמת פחד; הארי חשב שזה מוזר שהוא לא מפחד. מצב העירנות המתמדת, המוכנות להילחם או לברוח, לא הרגיש מעיק או אפילו שונה.

בקצות היער המותר הלך הארי, רגליו לעולם לא תועות קרוב לדרך הכבושה שבה היה ניתן למצוא אותו בקלות רבה יותר, לא יוצא מטווח הראייה של חלונות הוגוורטס. הארי כיוון את השעון המכני שלו לצלצל בשעת ארוחת הצהריים, משום שהוא לא יכול להביט בפרק ידו, כשהוא בלתי נראה וכל זה. זה מעלה את השאלה איך המשקפיים שלו עובדים כשהוא עוטה את הגלימה. לצורך העניין, עקרון השלישי הנמנע נראה כאילו הוא מרמז שאו שמקבצי הרודופסין שברשתית שלו בולעים פוטונים וממירים אותם לאותות עצביים, או לחילופין, הפוטונים הללו חולפים ישר דרך גופו ויוצאים מהצד השני, אבל לא שניהם. נראה סביר יותר ויותר שגלימות היעלמות מאפשרות למשתמש לראות החוצה בעודו בלתי נראה משום, שברמה יסודית כלשהי, כך המטיל - לא רצה - אלא האמין בצורה מובלעת - שגלימות היעלמות עובדות.

מה שמעלה את המחשבה האם מישהו ניסה להטיל קונפונדוס או להפעיל ביאור הכרה על מישהו כדי לגרום לו להאמין בצורה מובלעת ש-תקנוס הכולוס צריך להיות לחש קל לתלמידי שנה ראשונה, ואז לנסות להמציא אותו.

או אולי למצוא בן-מוגלגים ראוי במדינה שלא זיהתה ילדים בני-מוגלגים, ולספר לו שקרים נרחבים כלשהם, לזייף סיפור מסגרת וראיות מתאימות, כך שמהרגע הראשון הוא יחשוב משהו שונה על מה שקסם מסוגל לעשות. אם כי לכאורה הוא עדיין יצטרך ללמוד כמה לחשים קודמים לפני שיוכל להמציא לחשים משל עצמו...

זה עשוי לא לעבוד. בטח היו קוסמים משוגעים אורגנית שבאמת האמינו ביכולת שלהם להגיע לאלוהות, אך עם זאת לא הצליחו להפוך לאלים. אבל אפילו המשוגעים בוודאי האמינו שלחש ההתעלות צריך להיות טקס דרמטי וראוונתי ולא משהו שאתה יכול לעשות בתנועה זהירה של השרביט ובמילות הלחש הפוכוס לאלוס.

הארי כבר היה בטוח למדי שזה לא יהיה עד כדי כך קל. אבל השאלה היא, למה לא? איזו תבנית המוח שלו למד? האם ניתן לחזות את הסיבה מראש?

שמץ של חשש עבר אז בהארי, קמצוץ של דאגה, כשבחן את השאלה הזו. הדאגה חסרת השם התחדדה, התחזקה -

פרופסור קווירל?

"מר פוטר, קרא קול רך מאחוריו.

הארי הסתובב, ידו נעה אל מחולל הזמן שמתחת לגלימתו; פעם נוספת, העיקרון המנחה להיות מוכן לברוח בהתראה של רגע הרגיש רגיל ותו לא.

לאט, כפות ידיו ריקות ומופנות החוצה, פרופסור קווירל הלך לעברו בגבול היער, מגיע מהכיוון הכללי של טירת הוגוורטס.

"מר פוטר, אמר שוב פרופסור קווירל. "אני יודע שאתה פה. אני יודע שאתה יודע שאני פה. עליי לדבר איתך."

עדיין הארי לא אמר דבר. פרופסור קווירל לא באמת אמר במה מדובר, והליכת הבוקר שטופת השמש של הארי בקצה היער עוררה בו מצב רוח של שתיקה.

פרופסור קווירל עשה צעד קטן שמאלה, צעד קדימה, צעד נוסף לימין. הוא היטה את ראשו במבט של חישוב, ואז הלך כמעט בדיוק לעברו של הארי, עוצר במרחק של כמה צעדים כשתחושת האבדון גדלה לקצה הנסבלות.

"האם אתה עדיין נחוש בדרכך?" שאל פרופסור קווירל. "אותה הדרך עליה דיברת אתמול?"

שוב הארי לא ענה.

פרופסור קווירל נאנח. "יש הרבה שעשיתי בעבורך, אמר הגבר. "לא משנה מה עוד אתה תוהה לגבי, אינך יכול להכחיש זאת. אני קורא לך לשלם חלק מהחוב. דבר איתי, מר פוטר."

לא מתחשק לי לעשות את זה עכשיו, חשב הארי; ואז: אה, נכון.

שעתיים לאחר מכן, אחרי שהארי סובב את מחולל-הזמן פעם אחת, ציין את הזמן ושינן את המקום המדויק, בילה שעה נוספת בהליכה, נכנס פנימה ואמר לפרופסור מקגונגל שהוא מדבר כרגע עם המורה להתגוננות ביער שמחוץ להוגוורטס (רק למקרה שמשוהו יקרה לו), הלך שעה נוספת, ואז חזר למקום המקורי של בדיוק שעה אחת אחרי שעזב וסובב את מחולל-הזמן פעם נוספת -

"מה זה היה?" שאל פרופסור קווירל, ממצמץ. "האם אתה רגע -"

"לא משהו חשוב, אמר הארי בלי להוריד את ברדס גלימת ההיעלמות שלו, או להסיר את ידו ממחולל-הזמן שלו. "כן, אני עדיין נחוש. בכנות, אני חושב שמוטב היה שלא הייתי אומר דבר."

פרופסור קווירל היטה את ראשו. "תחושה שתשרת אותך היטב בחיים. האם יש משהו שעשוי לשנות את דעתך?"

"פרופסור, אם כבר ידעתי על קיום של טיעון שישנה את ההחלטה שלי -"

"נכון, לשכמותנו. אבל תהיה מופתע כמה פעמים מישהו יודע מה הוא מחכה לשמוע, אך עליו לשמוע זאת נאמר בכל זאת." פרופסור קווירל הניד בראשו. "אם לנסח זאת במונחים שלך... ישנה עובדה אמיתית, הידועה לי אך לא לך, בה ברצוני לשכנע אותך, מר פוטר."

גבותיו של הארי עלו, אם כי הבין רגע לאחר מכן שפרופסור קווירל לא יכול לראות זאת. "זה במונחים שלי, אין ספק. לך על זה."

"הכוונה שפיתחת מסוכנת בהרבה מכפי שאתה מבין."

לענות להצהרה המפתיעה הזו לא דרש הרבה מחשבה מצידו של הארי. "תגדיר מסוכן, ותגיד לי מה אתה חושב שאתה יודע ואיך אתה חושב שאתה יודע את זה."

"לפעמים," אמר פרופסור קווירל, "לומר למישהו על סכנה יכול לגרום לו ללכת ישירות אליה. אין לי שום כוונה שזה יקרה הפעם. האם אתה מצפה ממני לומר לך בדיוק מה אסור לך לעשות? בדיוק מדוע אני חושש?" הגבר הניד בראשו. "לו היית בן-קוסמים, מר פוטר, היית יודע להתייחס לזאת ברצינות, כשמג רב עוצמה אומר לך להיזהר ותו לא."

להגיד שהארי לא התעצבן יהיה שקר, אבל הוא גם לא אידיוט; אז הארי אמר בסך הכל, "האם יש משהו שאתה יכול לספר לי?"

בזהירות, פרופסור קווירל התיישב על הדשא והוציא את שרביטו, ידו נכנסת למצב שהארי כבר הכיר. נשימתו של הארי נעצרה.

"זו הפעם האחרונה שאהיה מסוגל לעשות זאת בעבורך," אמר פרופסור קווירל בשקט. ואז הגבר החל לומר מילים מוזרות, שלא נשמעו להארי באף שפה שיכול היה לזהות, intonation that seemed not quite human, מילים שכאילו החליקו מזיכרונו של הארי אפילו בעודו מנסה לאחוז בהן, יוצאות מתודעתו מהר כפי שנכנסו.

הלחש החל להשפיע לאט יותר הפעם. העצים החלו להתכחות, ענפים ועלים מוכתמים, כאילו נראו דרך משקפי שמש מושלמים שעמעמו והחלישו אור בלי לעוות אותו. הקערה הכחולה של השמיים נסוגה, האופק לו המוח של הארי שייך בטעות מרחק סופי התרחק כשהפך לאפור, ולאפור כהה יותר. העננים הפכו שקופים, ערטילאיים, נעלמים ומפנים את מקומם לזוהר החשכה.

היער האפיל, נמוג, התמעט בחשכה.

נהר השמיים הגדול נגלה שוב כשעיניו של הארי הסתגלו, נעשו מסוגלות לראות את האובייקט הגדול ביותר שעניינם אנושיות יוכלו לראות כיותר מנקודה, שביל החלב המקיף.

והכוכבים, בוהקים באור חודר ומרוחק, ממעמקים גדולים.

פרופסור קווירל נשם עמוק. ואז הוא הרים שוב את שרביטו (בקושי גלוי, באור הכוכבים נטול השמש והירח) ונקש על ראשו בצליל של ביצה נשברת.

המורה להתגוננות נמוג גם הוא, נעשה בלתי נראה גם הוא.

עיגול זעיר של דשא, מואר באור מועט ביותר, ריחף ללא אנשים בחלל הריק.

איש מהם לא דיבר לזמן מה. הארי היה מסופק מלראות את הכוכבים, אפילו גופו שלו לא מסיח את דעתו. יהיה מה שיהיה הדבר שפרופסור קווירל רצה לומר לו, הוא יאמר אותו בבוא העת.

בבוא העת, קול דיבר.

"אין פה מלחמה," אמר קול רך שבקע מהריקנות. "אין עימות וקרב, אין פוליטיקה ובגידה, אין מוות ואין חיים. זוהי טיפשות האדם. הכוכבים מעל טיפשות שכזו, לא נגועים בה. כאן ישנה שלוה, ושתיקה נצחית. כך חשבתי פעם."

הארי פנה לעבר מקור הקול, וראה רק כוכבים.

"כך חשבת פעם?" שאל הארי, כשלא בקעו מילים נוספות.

"אין דבר מעל טיפשות האדם," לחש הקול מהריקנות. "אין דבר מעבר ליכולת ההרס של אידיוטיות אינטליגנטית דיה, אפילו לא הכוכבים עצמם. טרחתי טרחה מרובה כדי לוודא שלוחית זהב מסויימת תשרוד לנצח. לא אשמח לראות אותה מושמדת בידי טיפשות אנושית."

פעם נוספות עיניו של הארי נורו ברפלקס למקום שבו הקול אמור היה להיות, פעם נוספת הן ראו רק ריקנות. "אני יכול להבטיח לך שאני מודע למה שמונח על הכף, פרופסור. לנשקים גרעיניים אין כדור אש שמתפשט עד... מה המרחק של פיוניר 11? איפשהו באזור מיליארד קילומטרים, אולי? מוגלים מדברים על זה שנשקים גרעיניים ישמידו את העולם, אבל מה שהם בעצם מתכוונים אליו הוא שהם יחממו קצת את פני השטח של כדור הארץ. השמש היא תגובת היתוך ענקית והיא לא מאידת גשופות חלל מרוחקות. התרחיש הגרוע ביותר למלחמה גרעינית לא יתקרב אפילו להשמיד את מערכת השמש, לא שזו נחמה גדולה."

"נכון כל עוד אנחנו מדברים על מוגלים," אמר הקול הרך בינות לאור הכוכבים. "אבל מה מוגלים יודעים על כוח אמיתי? אין אלה הם שמפחידים אותי. אתה הוא זה."

"פרופסור," אמר הארי בזהירות, "על אף שאני מוכרח להודות שגלגלתי כמה כישלונות קריטיים בחיים שלי, יש קצת מרחק בין זה ובין להפסיד בגלגול הצלה כל כך חזק שגשופית פיוניר 11 תיקלע ברדיוס הפיצוץ. אין שום דרך ריאליסטית לעשות את זה בלי לפוצץ את השמש. ולפני שתשאל, השמש שלנו היא כוכב מסוג G מהסדרה הראשית, היא לא יכולה להתפוצץ. כל תוספת אנרגיה רק תגדיל את נפח פלזמת המימן, לשמש אין ליבה מנוונת שאפשר להצית. לשמש אין מספיק מסה כדי להפוך לסופרנובה, אפילו בסוף חייה."

"דברים מדהימים כאלה גילו המוגלים," מלמל הקול. "איך כוכבים חיים, כיצד הם נשמרים ממוות, כיצד הם מתים. אך עם זאת הם לעולם לא תוהים האם ידע כזה עשוי להיות מסוכן."

"בכל הכנות, פרופסור, המחשבה המסוימת הזו לא עלתה גם בי."

"אתה בן-מוגלים. אני לא מדבר על דם, אני מדבר על איך בילית את שנות ילדותך. יש בכך חופש מחשבתי, נכון. אך ישנה גם חוכמה בזהירות של עולם הקוסמים. עברו שלוש מאות עשרים ושלוש שנים מאז שהטריטוריות הקסומות של סיציליה נחרבו עקב טיפשותו של אדם אחד. תקריות שכאלה היו נפוצות בהרבה בשנים שבהן קמה טירת הוגוורטס. נפוצים אף יותר בזמנים שאחרי מרלין. מהזמן שלפני מרלין נותר מעט לחקור."

"יש הבדל של בערך שלושים סדרי גודל בין זה ובין לפוצץ את השמש," ציין הארי, ואז תפס את עצמו. "אבל זו נקודה חסרת משמעות, לפוצץ מדינה זה גם יהיה רע, אני מסכים. בכל מקרה, פרופסור, אני לא מתכנן לעשות שום דבר כזה."

"בחירתך אינה נדרשת, מר פוטר. לו היית קורא יותר סיפורים של קוסמים ופחות כאלה של מוגלגים, היית יודע. בספרות רצינית הקוסם שטיפשותו מאיימת לשחרר את אנשי-העצם המדדים לא ינסה במכוון להגשים מטרה כזו, זה לספרי ילדים. הקוסם המסוכן באמת הזה ינסה אולי להגשים פרויקט ממנו הוא צופה לקבל מוניטין רב, והמחשבה הוודאית של לאבד את המוניטין הזה ולחיות את חייו באלמוניות ייראה לו מוחשי יותר מאשר המחשבה של להרוס את המדינה שלו. או שהוא הבטיח הצלחה גדולה לאחד שאינו יכול לסבול לאכזב. אולי ילדיו בחוב. ישנה חוכמה ספרותית רבה בסיפורים כאלה. היא נולדה מניסיונות קשים ומערי אפר. המקור הסביר ביותר לאסון הוא קוסם חזק אשר, תהא הסיבה אשר תהא, לא מסוגל לעצור את עצמו כשהוא רואה סימני אזהרה מופיעים. על אף שידבר רבות ובקול רם על זהירות, הוא לא יהיה מסוגל להביא את עצמו באמת לעצור. אני תוהה, מר פוטר, האם חשבת לנסות משהו שהרמיוני גריינג'ר עצמה הייתה אומרת לך לא לעשות?"

"בסדר, הבנתי את הנקודה," אמר הארי. "פרופסור, אני מודע היטב לכך שאם אציל את הרמיוני במחיר של חיי שני אנשים אחרים, הפסדתי נקודות מנקודת מבט תועלתנית. אני מודע מאוד לעובדה שהרמיוני לא תרצה שאסתכן בלהחריב מדינה שלמה רק כדי להציל אותה. זה פשוט היגיון בריא."

"ילד שמשמיד סוהרסנים," אמר הקול הרך הזה, "לו הייתה זו רק מדינה אחת שהייתי חושש שתחריב, הייתי דואג פחות. בהתחלה לא הכרתי בכך שהידע שלך על מדע מוגלגי ומנהגים מוגלגים יהיה מקור לכוח גדול. אני מכיר בכך יותר כעת. למעשה, בכנות גמורה, אני דואג לבטחונה של לוחית הזהב הזו."

"טוב, אם למדתי משהו ממדע בדיוני," אמר הארי, "למדתי שלהרוס את מערכת השמש זה לא מקובל מבחינה מוסרית, במיוחד אם אתה עושה את זה לפני שהאנושות יישבה מערכות שמש אחרות."

"אז תוותר על –"

"לא," אמר הארי בלי לחשוב לפני שפתח את פיו. אחרי רגע, הוא הוסיף, "אבל אני מבין את מה שאתה מנסה לומר לי."

שתיקה. הכוכבים לא נעו, אפילו לא כמו שהיו עושים בשמי לילה ארציים, לאורך הזמן.

רשרוש קל ביותר, כמו של מישהו שמשנה תנוחה. הארי הבין שהוא עומד כבר זמן מה באותו המקום, ונפל כמעט עד למעגל העמום של הדשא שנותר תחתיו, נזהר לא לגעת בקצות הלחש.

"אמור לי זאת," אמר הקול הרך. "למה הילדה הזו חשובה לך כל כך?"

"משום שהיא חברה שלי."

"בשפה האנגלית כפי שמשתמשים בה לרוב, המילה 'חברה' לא משויכת למאמץ נואש להקים את המתים. האם אתה תחת הרושם שהיא אהבת האמת שלך, או משהו כזה?"

"הו, לא גם אתה," אמר הארי ביוגע. "לא אתה מכל האנשים, פרופסור. בסדר, אנחנו חברים הכי טובים, אבל זה הכל, בסדר? זה מספיק. חברים לא נותנים לחברים להישאר מתים."

"אנשים רגילים לא עושים כל כך הרבה, בעבור אלה להם הם קוראים חברים." הקול נשמע מרוחק יותר כעת, חושב. "אפילו לא בעבור אלה שהם אומרים שהם אוהבים. בני זוגם מתים, והם לא הולכים ומחפשים את הכוח להקים אותם לתחייה."

הארי לא היה מסוגל לשלוט בעצמו. הוא הביט שוב, על אף שידע שזה חסר טעם, וראה רק עוד כוכבים. "תן לי לנחש, ומזה אתה מסיק... שלאנשים לא באמת אכפת מהחברים שלהם כמו שהם מעמידים פנים."

צחוק קצר. "הם לא יעמידו פנים שאכפת להם פחות."

"אכפת להם, פרופסור, ולא רק מאהבת האמת שלהם. חיילים משליכים את עצמם על רימונים כדי להציל את החברים שלהם, אימהות רצות לתוך בתים בוערים כדי להציל את הילדים שלהן. אבל אם אתה מוגל אתה לא חושב שיש דבר כזה קסם שיכול להחזיר משהו לחיים. וקוסמים רגילים לא... חושבים מחוץ לקופסה ככה. כלומר, רוב הקוסמים לא מחפשים כוח כדי לעשות את עצמם בני אלמוות. האם זה מוכיח שלא אכפת להם מהחיים של עצמם?"

"כפי שאמרת, מר פוטר. אני בוודאי הייתי מחשיב את חייהם כחסרי תוחלת ומשוללי כל שמץ של ערך. ייתכן שבמקום כלשהו בלבבותיהם הנסתרים הם גם מאמינים שדעתי עליהם נכונה."

הארי הניד בראשו, ואז, ברוגז, הסיר את ברדס גלימתו והניד בראשו שוב. "זה נראה כמו הסתכלות מאולצת למדי על העולם, פרופסור," אמר ראשו המואר באור העמום של הילד, מרחף ללא תמיכה מעל מעגל של דשא כהה בינות לכוכבים. "לנסות להמציא לחש הקמת מתים זה לא משהו שאנשים רגילים חושבים עליו, אז אתה לא יכול להסיק דבר מכך שהם לא בוחרים באפשרות הזו."

רגע לאחר מכן, צללית מוארת באור עמום של גבר יושב על מעגל הדשא נגלתה גם היא.

"אם באמת היה אכפת להם מהאהובים לכאורה שלהם," אמר המורה להתגוננות בשקט, "הם היו חושבים על כך, לא כן?"

"מוחות לא עובדים ככה. הם לא נטענים לפתע כשהמחיר עולה - או כשהם עושים זאת, זה בתוך מגבלות נוקשות. אני לא הייתי יכול לחשב את הספרה האלף של פאי גם אם חיים של משהו היו תלויים בזה."

הראש המואר באור העמום נטה. "אבל ישנו הסבר אפשרי נוסף, מר פוטר. ההסבר הוא שאנשים מגלמים את התפקיד של חברות, They do just as much as that role requires of them, ותו לא. עולה בי המחשבה שיתכן שההבדל בינך ובינם הוא לא שאכפת לך יותר משאכפת להם. למה שאתה לבדך תיוולד עם רגשות חברות חזקים שכאלה, שאתה ורק אתה מבין כל הקוסמים תהיה נחוש להחיות את הרמיוני גריינג'ר אחרי מותה? לא, ההסבר הסביר ביותר אינו שאכפת לך יותר. ההסבר הסביר ביותר הוא, שבהיותך יצור לוגי יותר מהם, אתה לבדך חשבת שלגלם את תפקיד החבר ידרוש זאת ממך."

הארי הביט החוצה אל הכוכבים. הוא היה משקר אם היה טוען שלא זועזע. "זה... לא יכול להיות נכון, פרופסור. אני יכול לנקוב בתריסר דוגמאות, מסיפורים מוגלגיים, של אנשים נחושים להחיות את חבריהם המתים. הסופרים של הסיפורים הללו בבירור הבינו בדיוק איך אני מרגיש כלפי הרמיוני. אם כי אתה לא היית קורא אותם, אני מניח, אולי אורפאוס ואאורידיקה? לא באמת קראתי את זה אבל אני יודע מה יש בו."

"ישנם סיפורים כאלה גם בקרב קוסמים. ישנו הסיפור על האחים אלריק. הסיפור על דורה קנט, שבנה סאול הגן עליה. ישנו רונלד מאלט והאתגר האבוד מראש שהציב לזמן. בסיציליה לפני חורבנה, הדרמה של פרשיה טסטרוסה. בניפון מספרים על אקמי הומורה ועל אהבתה האבודה. מה שיש לסיפורים הללו במשותף, מר פוטר,

הוא שהם כולם בדיה. קוסמים בחיים האמיתיים לא מנסים את אותו הדבר, אף על פי שהמחשבה בבירור לא מעבר לכל דמיון בעבורם."

"משום שהם לא חושבים שהם יכולים!" עלה קולו של הארי.

"האם עלינו ללכת לפרופסור מקגונגל הטובה ולספר לה על כוונתך למצוא דרך להחיות את העלמה גריינג'ר, ולראות מה היא חושבת על כך? אולי היא מעולם לא שקלה את האפשרות... אה, אבל אתה מהסס. אתה כבר יודע את התשובה, מר פוטר. אתה יודע מדוע אתה יודע אותה?" ניתן היה לשמוע את החיוך הקר בקול. "זו טכניקה מקסימה. תודה לך על שלימדת אותי אותה."

הארי היה מודע למתח שהתפתח בפניו, המילים שלו יצאו חתוכות. "פרופסור מקגונגל לא גדלה עם הרעיון המוגלגי של הכוח הגובר של המדע, ואיש מעולם לא אמר לה שבשחיים של חבר מונחים על הכף זה הזמן שבו היא צריכה לחשוב מאוד ברצינות" -

קולו של המורה להתגוננות עלה גם הוא. "המורה לשינוי-צורה קוראת מתוך תסריט, מר פוטר! התסריט אומר לה להתאבל, כדי שכולם ידעו עד כמה היה אכפת. אנשים רגילים לא מגיבים טוב אם אתה מציע שינטשו את התסריט. כפי שכבר ידעת!"

"זה מוזר, הייתי יכול להישבע שראיתי את פרופסור מקגונגל נוטשת את התסריט בארוחת הערב אתמול. אם אראה אותה נוטשת את התסריט עוד עשר פעמים אולי אשקול לדבר איתה על להחיות את הרמיוני, אבל כרגע היא חדשה בזה והיא צריכה עוד אימון. בסופו של דבר, פרופסור, מה שאתה מנסה להעלים בהסברים בכך שאתה קורא לאהבה וחברות ולכל השאר שקר זה בסך הכל בני אדם שלא יודעים יותר טוב."

קולו של המורה להתגוננות עלה בטון. "לו היית אתה זה שהיה נהרג על ידי הטרול הזה, הרמיוני גריינג'ר אפילו לא הייתה חושבת לעשות את מה שאתה עושה בעבורה! דראקו מאלפוי לא היה חושב על כך, גם לא נוויל לונגבוטום, גם לא מקגונגל או כל אחד אחר מחבריך היקרים! אין אדם אחד בעולם הזה שיחזיר לך את הדאגה שאתה מפגין כלפיה! אז למה? למה לעשות זאת, מר פוטר?" ייאוש מוזר ופראי היה בקול הזה. "למה להיות היחיד בעולם שעושה מאמצים כאלה כדי לשמור על העמדת הפנים, כשאיש מהם לעולם לא יעשה את אותו הדבר בשבילך?"

"אני מאמין שאתה טועה עובדתית, פרופסור," ענה הארי בקול שקול. "בנוגע למספר דברים, למעשה. לכל הפחות, המודל שלך של הרגשות שלי פגום. משום שאתה לא מבין אותי בכלל, אם אתה חושב שזה יעצור אותי, אם כל מה שאתה אומר נכון. כל דבר בעולם הזה צריך להתחיל ממקום כלשהו, כל אירוע שקורה צריך לקרות בפעם הראשונה. חיים על פני כדור הארץ היו צריכים להתחיל עם איזו מולקולה קטנה שמשכפלת את עצמה בבריכת בוץ. ואם הייתי האדם הראשון בעולם, לא -"

ידו של הארי נשלחה קדימה, להצביע על נקודות האור הרחוקות.

"- אם הייתי האדם הראשון ביקום שבאמת אכפת לו ממישהו אחר, ואני לא דרך אגב, אז יהיה לי הכבוד להיות האדם הזה, ואנסה לכבד את המעמד."

השתררה שתיקה ארוכה.

"באמת אכפת לך מהילדה הזו," אמרה ברכות צלליתו העמוקה של הגבר. "אכפת לך ממנה באופן שבו לאיש מהם לא אכפת מחייו שלו, שלא לדבר אחד על השני." קולו של המורה להתגוננות נעשה מוזר, מלא ברגש

סתום. "איני מבין זאת, אבל אני יודע כמה רחוק תלך בשל כך. אתה תקרא תיגר על המוות עצמו בשבילה. דבר לא ישפיע עליך."

"אכפת לי מספיק כדי לעשות מאמץ אמיתי," אמר הארי בשקט. "כן, זה נכון."

אור הכוכבים החל להיסדק לאיטו, העולם מאיר דרך החרכים; חתכים בלילה שהראו גזעי עצים ועלים בוהקים באור השמש. הארי הרים את ידו, ממצמץ בחוזקה, כשהבהירות החוזרת התרסקה לעיניו שהורגלו בחשכה; ועיניו הלכו מיד למורה להתגוננות, רק למקרה שההתקפה תתרחש כשהוא מסונוור.

כשכל הכוכבים נעלמו ורק אור היום נותר, פרופסור קווירל עדיין ישב על הדשא. "ובכן, מר פוטר," הוא אמר בקולו הרגיל, "אם זה כך, אעזור לך כמיטב יכולתי, כל עוד אני יכול."

"אתה מה?" אמר הארי לא רצונית.

"ההצעה שהצעתי לך אתמול עדיין תקפה. שאל ואענה. הראה לי את אותם ספרי מדע שהערכת שמתאימים למר מאלפוי, ואסתכל עליהם ואומר לך מה אני חושב. אל תיראה כל כך מופתע, מר פוטר, לא אעזוב אותך לנפשך."

הארי בהה, צינוריות דמעות עדיין מלאות מהאור הפתאומי.

פרופסור קווירל הביט בו בחזרה. משהו מוזר ניצנץ בעיניים החיוורות. "עשיתי מה שיכולתי, וכעת חוששני שעליי לעזוב אותך. יום –" והמורה להתגוננות היסס. "יום טוב, מר פוטר."

"יום –" החל הארי.

הגבר שישב על הדשא נפל, ראשו פוגע בקרקע בקול בום חלש. באותו הרגע תחושת האבדון דעכה בחדות כזו עד שהארי זינק לרגליו, ליבו בגרונו לפתע.

אבל הדמות שעל הקרקע דחפה את עצמה באיטיות למצב זחילה. פנתה להביט בהארי, עיניים ריקות, פה שמוט לרווחה. ניסתה לעמוד, נפלה שוב לקרקע.

הארי עשה צעד קדימה, אינסטינקט טהור אומר לו להציע יד, אם כי זה היה שגוי; החשש שעלה בו, חלש ככל שהיה, הבטיח שהסכנה נמשכת.

אבל הדמות הנפולה נרתעה מהארי והחלה לזחול באטיות הרחק ממנו, לכיוון הכללי של הטירה המרוחקת.

הילד העומד ביער הביט אחריה.